

s přílohou TĀBORĀK

tramp

PO KONFISKACI OPRAVENÉ VYDÁNÍ!

1 Kč

14

Viš, milouši, já bych chtěla tu vodovou ondulaci!

**Tak počkej, až pojede Primátor Ditt-
rich, ten dělá pěkný vlny.**

Lucie,

neplač. Nie si sama. Myslíš, že len ty v sobotu musíš robiť. Horkýže. Je nás dost, čo poznáme horkosť samoty. Veď chudobný človek si musí každú radosť ťažko vykúpiť a dakto si nemôže ani to. Ty sa večer aspoň môžeš vláčiť po ulici. To ja som ešte v najtuhšej robote. Vynásám po mojich pánoch z kúpelne špinavú vodu (tu sa to robí celkom primitívne) utahaná od celodennej driny a ustavičného pumpovania vody a keď už každý poriadny človek spí, namáčám prádlo dlho do noci. Nie to nič krásneho žrat smrad uválaných meštiakov a poslúchať pri tom rozmary ufňukaných faganov.

Von môže voňat jablone a vrby, to proletár cítiť nemosi. Ani to, že je jaro. Vieš, máme ti psa, vlčicu. Chodila vždy cez záhradu do suseda k vlčiakovi. Oba sú tak krásni a rozumní. Teraz jej pani záhradu zamkla a na plot dala drôty. Žluna bola najprve smutná, potom zaškrtila králika, pohryzla akéhosi fagana a rozkúsala latky u plotu. Já som jej otvorit nemohla. Možno, že vieš, ako také psisko vie prosit, Žluna ma má rada, ale keď som znovu pribíjala latky, bola by ma roztrhala. Ale čo. Pani stála pri mne. A tak som jej povedala, čo by robila ona, keby ju nepustili k mužovi. Teraz se mnou nehovorí. Také ľudská samička je tisíckrát horšia, než to najspostrieš zvierátko. Ale naša Žluna je u svojho vlčiaka zas.

Vidíš, zubami se k němu prehrýzla. A je to pes. Nemôže byť sám. Načo nám hovoriť ešte o ludoch a o nás. Je jedna pravda, že tie najučšie kurvy sú ženy svätých tvarí a nevinných očí.

A Lucie, že by sa nenašiel medzi toľkými dobrými kamarádmi chlapec, čo by ti pomohol vyžierať smutok pražských ulíc?

Zvolen 1930.

Helena Holdošová.

Úvodník č. 1.

Kašleme na verejné mínění! — Správně! — Je ale třeba všimnouti si oněch organisací, jimž nejvíce leží „naše blaho“ na srdci — a pak usuzovat!

Patří politika do trampingu?! — Mnoho kamarádů, aniž by přemýšlelo, vybrkne zamítavou odpověď. — K čí prospěchu?! Myslíte, že buržoasie a s ní všichni paďouři nesledují s hrůzou stále stoupající třídní uvědomění našich kluků? — Věříte, že je to páli a moc páli. —

Mladí lidé se nemají plést do politiky, jež prý je výhradou „moudrých hlav“. — Nic jiného si páni nepřejí. — Nejdříve nás zpracují ve školách „k lásce k vlasti“ a pak si již ničeho nepřejí, než našeho — indiferentismu.

Ty časy jsou ale pryč! — Kluci uměli dáti spontánní odpověď všem měšť. turistickým, sokolským i skautským organisacím — uměli se fysicky osvoboditi od vojenské předvýchovy — ale neuměli se dosud osvoboditi od této ideologie, spoutávající ducha i zdravé tulácké srdce.

Na cesty a výlety

Vezmete s sebou naše

výborné masové konzervy a suche salámy,

které obdržíte ve všech lahůdkářských obchodech.

ANTONÍN CHMEL a. s.

PRAHA — VINOHRADY, ZVONÁŘKA

My, kteří pracujeme ve fabrikách našich vlašenců, my, kteří jsme pozorovali 2—3 roky „široké dobré srdce“ našich vlastenců ve Francii, Německu a jinde — kašleme na dobrá slova... těší nás, že nám páni nadávají, tisíckrát lepší, než kdyby nás chválili! — Nechceme morání očistu trampského spontánního hnutí — chceme jen očistu našich osad od „taky-trampů a stříbrných moralistů“ à la Ruydgar Rin-tin-tin a těší nás, že se již počínají otevíratí léby našich kluků.

Čím dřív, tím líp!

Proč to vše říkám? Jen proto, abych vás varoval, probudil, zavolal kluky k boji proti všemu, co se na nás chystá!

A kluci, není to politika?

Uzákonění osnovy o „lesním pychu“, to znamená dle výroku p. agrár. poslance a ministra Bracláče... do lesů bude povolen vstup pouze na legitimace. vystavené řádnou organisací, aby se prý předešlo vandalisaci našich luhů a hájů.

Tak, kluci, to jen tak namátkou!

To není politika?!

Nejdříve nás chtějí sehnati do měšť. organisací, slibující různé výhody i slevu na drahách — a když kluci rázně odmítnou — pak represalie!

Dobře, budeme se bránit, dáme jim řádnou odpověď!

Mluví o vandalisaci. — V neděli jeli jste večer domů a co jste viděli? — paďouři plné náruče květů — trampové, ani kvítek v knoflíkové dírece. — Kdo vandalisuje?

Vyčítají nám orgie! — Budíž, třebas i orgie — ale v přírodě. — Čtěte Letem - světem čís. 30. ze dne 13. května 1930, hlídka „Letem turistickým světem“:

„Výlet společenského výboru s tajným cílem (taneční) koná se dne 18. května. Vede L. Smutný. Sraz 13.15 před Hypoteční bankou, Havlíčkovo nám. Vycházkový (společenský) úbor.“

Přejeme mravným pánům paďourům a milostivým paním radovým veselého turistického mrouskání.

Kluci, ta mravnost, to byste museli vidět!

A teď uvažujte? — Co znamená celá ta „nepolitickánost“? — Co znamenají výpady p. Gregorů a j. proti našim upřímným kamarádům — štěkání psů... Fašisace! — Mají ale smůlu!

Dějte odpověď! Buďte s námi solidární, připravujte se na veliký potlach! —

Ahoj! — Život!

Kofila.

- Kedsky Kč 46- 50-**
- Torny italské od 50-**
- Chlebníky 26-**
- Stany od 155-**

VŠE PRO TRAMPING

SPORT DŽBÁNEK PRAHA I., Spálená 30

CENÍK S JÍZDNÍM ŘÁDEM — ZDARMA

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“ PRAHA VII., Belcrediho třída číslo 40.

Ceníky vetešnického zboží zdarma

NEVZDĚLANCE POZNÁŠ RÁZEM
BEZOHLEDNĚ PLIVÁ NA ZEM

ČSL. ČERVENÝ KŘÍŽ

Čistota půl zdraví
Čsl. Č. K.

„Nevidíte, vy nevzdělanče, že nemáte plivat na zem?“

„Nepliju právě na zem, pane padour, ale na všechna podobná hesla.“

O n:

— Co to furt na tej zemi hledáš?
— Ale někdo mi tady vobrátil budíka, tak se teda koukám, kolik je to hodin.

Četník jde v noci patrolou lesem, kde táboří trampové-stanaři a vidí neuhášený oheň. Jde proto k nejbližšímu stanu a zvolá:

„Jménem zákona, ten oheň ihned uhasť!“
Ze stanu je slyšet šepot a pak se ozve hlas:
„Nemůžeme vstát, pane vrchní polní veřejný četnická stanice!“

Četník: „Žádné výmluvy!“
Hlas: „My se nevymlouváme, ale vstát nemůžeme, protože si ležíme jeden druhému na na košili!“
Bogan.

franta:

děti ○ štěstím ○ rodiny ○

Pod poloshnilým dřevěným mostem zkomíral malý ohýnek a poblíž stál starý dětský kočárek, který s voblibou vozí tuláci, žijící rodinným životem. Dva lidé dojívali polévku z plechovky od zavináčů.

Přes ten most málo kdo přešel v poledne a já se na něj připlížil, abych čekal na krysu a tak jsem ho slyšel mluvit.

„Ty, holka, ulej ten voheň a sedni si vedle mne. Chci ti něco povědět, co už mám dávno v hlavě, víš! A myslím — ne, já vím, že ty taky. Koukej, holka, vy ženský nikdy nemůžete bejt takový, jako my. Já to taky vím, že seš dobrá kamarádka, ale seš přece jenom napřed furt ženská. Táhneme už to spolu hezkou řadu let a koukej — máme co jíst, máme plnej vozejk hadrů a voba dobrý boty, já ale vidím, že ty nejsi někdy spokojena. Ty to sama nevíš a nic neříkáš, ale já vím, vodkud de ta tvoje starostlivost a to vošetřování a ty tvoje divný nápady.

Vy ženský si samy nerozumíte. Samotnejm je vám smutno a ve dvouch je vám to málo. To je asi takovej trik přírody, kerá vám tenhle rozum dala, aby sme se my lidi množili. Je to hezká věc mít děti a koukat, jak rostou. Já si taky někdy představím, že by ten kluk měl po tobě voči a po mně by byl rváč a věčně by měl rozdrbanou prdelku.

Ale, to by sme museli bejt voba jiný lidi. Jó — já vím, že některý lidi mají pár korun tejdně a užívějí jich pět, ale to nejsou tuláci. Já rád čtu noviny a tam se moc vopakuje to slovo strategie. Víš — to je jako myslet přes věci, kerý chceme udělat hodně do předu a uhádnout, jak to asi bude vypadat, až to bude hotový. A tulák musí bejt dobrej stratég, nebo se brzo voctne v bryndě.

Život je jako četník. Dělá, jako dyž tě nevidí, ale furt číhá, esli se na tebe nehodí nějakej ten paragraf a pak se vezeš. A tuláci dostávají všechno hned nepodmínečně. Tak musíš taky trochu snést. Já vím, že každá ženská chce bejt pořád hlazená a že chlapecká ruka časem ztverdne, ale pusť to všechno z hlavy. Kdo na silnici patří, ten na ní umře a kerá de s tulákem, musí čekat, že by ani někde jinde nebyl ničím jiným, nežli zase tulákem, třeba zavřeným.

Slož ty hadry do vozejčku a jedem. Já myslím, že bude přšet. No, dyť si moje holka, To víš, dyby tak ten kluk vokatá teď seděl v tom kočárku a cedilo na něj, to bych si nedoved vodpustit.“

Než se objevili na mostě, tak jsem zmizel a dlouho jsem se díval na cestu, kde za lesem zmizeli dva lidé, strkající před sebou kočárek, který byl tak nabitý, že píkšla od zavináčů se tam už nevešla a visela po straně, při čemž křapavě narázela na rozeschlá kolečka.

— Čím to je, že mi nikdy nechutnají vod tvé dítky buchty?

— No jó, když vona trouba špatně peče.

Lucie

— Nevíš, proč se říká Velkej pátek?

— No, aby se to nepletlo s Robinsonem Krusoem.

F.

Sport Lesalov sp. s r. o., Praha II., Vodičkova ul. 23

Telefon 218.28

VŠE PRO SPORT, camping, tramping, original trampská Hood-gum. botky od Kč 39— výše.

Ingelmayer:**DVA hlady.**

Toho večera sme rozlámali značný kus jazyka francouzského. Já lámal po způsobě české, Beludžistan po japonsku. Tázete se, kdo že byl tento žlutý Beludžistan? Malý skrčený světoběžník odkudsi z Japonska, mající jméno ještě mnohem podivnější, než jsem mu dal já. Kdykoli jsem se podíval do jeho šikmých očí, vyskákal z mého podvědomí starý profesor zeměpisu, jeho ukazovátka a strakatá mapa s hopkujícími písmeny: BELUDŽISTAN.

A říkám, jeho právě jméno bylo toho druhu, že by ho normální Čechoslovák nevyslovil. Tedy jsme spolu s Beludžistanem lámali francouzštinu a nemohu přisáhat, že k tomu byla sebestmenší příčina. Víím jenom, že jsme se chtěli po břehu, hledající škeble a vycucávající živé, slizké potvory bez soli a bez citronu.

Byl to nesmírný hlad.

Celý den jsme byli oddáni této melancholické činnosti. Až večer, při slunce západu, zarachotil salonní vůz po serpentíně, táhnoucí se sem řídkým porostem přímořských borovic.

Pozorovali jsme s Beludžistanem ten krásný typ, počítající v duchu, kolikrát bychom obešli svět za ty peníze, které by za takový vůz byly. A byli jsme nemálo poděšení, když ta nádherna pojednou se pustila serpentiny, aby v nejbližším okamžiku zůstala stát před námi na písčité pláži. Obsah vozu byl jediný muž, o němž jsme se nemohli dohodnout, zdali u něho převládá elegance, tloušťka nebo blbost.

Vyskočil od volantu, na jeho korpulenci dost křepce a představiv se jako markýz De Pierre z Paříže, jal se švitořiti:

„Přicházím v první řadě proto, že vás potřebuji. Ale mým úmyslem je také vám pomoci, prostě hodlám vás angažovat do svých služeb. Dnes ráno utekl můj sluha. Není mi možno okamžitě najít náhradu a ježto můj dům je plný hostů a kuchařka sama všecku práci nezastane, žádám vás o vaši výpomoc, za kterou vás odměním k vaší úplné spokojenosti. Souhlasíte-li, prosím, nasedněte do mého vozu.“

Nejsa ohnivák, připravoval jsem si hlavu k přemítání. Ale Beludžistan, přes to, že mi byl slíbil věrné přátelství a vždycky a ve všem vzájemnou dohodu, seděl už ve voze řka, že nesouhlasím-li já, pojedje sloužit sám. Markýz ještě čekal. Mým líným mozkiem se sice ještě chvíli táhly sliby Beludžistanovy, ale když jsem uvážil ty proklaté hořké dny ztrávené o okoralém chlebě a mazlavých škeblích, odpustil jsem mu jeho vervu a usedl vedle něho.

Několik hodin po tom jsem nikterak už nelitoval našeho souhlasu s nabídkou tloušťka De Pierre. Dostal jsem se dokonce do netušené výhody před Beludžistanem. Zaměstnavatel, vyšetřiv mne důkladně, konstatoval, že jsem přeci jenom vzdělaný Evropan, kdežto ten můj spoluvandrák, že je opice asijská a k tomu nediplomované individuum, jež si vyžaduje dohledu slušnějšího tvora. Slušnější tvor jsem byl já — i byl mi ten chudák dán k ruce, to jest, všechno musel udělat on, i to, co nemusel. Všechnu moji práci musel odříci — já ti dám, proč jsi Japonec!

Co však bylo všechno platno, že jsem ho trápil, jak jen to bylo možno, že jsem ho třikrát denně krákal za vlasy a že mně obsluhoval pečlivěji než markýze!

Hanba se mi přiznat, ale stal se mým sokem.

To se stalo tak. Zprvu, když jsme chápali pouhé potřeby žaludku, bylo nám oběma dobře. Neznali jsme jiný obřad, než jídlo. Nejedli jsme, nýbrž žrali. Dokonce se nám zardálo, že tu pobudeme nejméně měsíc, když nám markýz oznámil, že by byl s námi spokojen a že by byl rád, aby nemusel už jiného sluhu hledat. Sezona prý je pokročilá a na ten krátký čas by to ani nestálo za to až sem, do Maroka, citýrovat školeného domestika.

Uplynul tedy týden v práci, ještě více však v žrádle a naše krásná kuchařka vynakládala zbytečně příliš mnoho námahy, aby nám nejnemožnějšími způ-

soby kokoterie vsugerovala alespoň maličkou myšlenku na růže, hvězdy, lásku. Doplňovali jsme, co chybělo v našich žaludcích. Já doháněl ztráty následkem dnů nezaměstnanosti v Casablance, Beludžistan, co zameškal cestou z otciny do Afriky. Abych laskavě čtenáře připravil na tragickou příhodu jedné noci na tomto letním sídle markýze De Pierre, dovolím si analyzovat její příčiny.

Existují v tomto životě dva hlady: Hlad římská jednička, to je hlad bez jakéhokoli pardonu, týká se jedince a jeho zachování, žaludku. Hlad římská dvojka, hlad s jakýmkoli pardonem, týká se rodu a jeho zachování, srdce a okolí.

U lidí preparovaných, to je takových, jimž je možno normálně, pravidelně ukájet hlad, římská jednička, ti samozřejmě nezapomínají na hlad římská dvojka. Avšak pro nás, individua nepreparovaná, syrová, nenormální, u těch často hlad římská dvojka neexistuje, poněvadž tou měrou dominuje hlad římská jednička, že prostě na hlad římská dvojka úplně zapomínají.

Ani Beludžistan ani já jsme už dávno nevěděli, co je láska. Ale běda! Když jsme se bvli týden klaněli výhradně žaludku, omrzeli nás pojednou a my byli nuceni udělat první poklonu Srdci. A to to pěkně dopadlo! Oběma se nám zdálo, že snadno získáme sympatie baculaté kuchařky, když jevila tolik krotkosti. A oba jsme si nešťastně stanovili tutéž noc a dokonce tutéž hodinu k dobývání.

Po královské večeři si pomyslila kuchařka: „No, už se trochu nažrali, začínají se jim lesknout oči, snad už se některý rozhoupá! Ode dneška budu nechávat dvře do svého kumbálku dokořán otevřeny celou noc.“

Beludžistan si pomyslil: „Dnes půjdu jakoby spát, o půlnoci se ale vypravím za baculatou princeznou!“

A já jsem si pomyslil: „Dnes, anebo nikdy! Tu — a žádnou jinou!“

I stalo se, když jsem se o půlnoci doplížil tmou až k otevřeným dveřím ráje, že se mi pojednou před

Nová zásilka**Kč 39,-**

až

Kč 60,-

Made in U. S. A.

Keds i Hood

orig. americké Tramping-shoes

**v bílém provedení
černě obkládané**

i nejlepší velmi silný druh s dvojitou špičkou, úžasně pevná podešev, barva: šedá neb písková, hnědé obložení. Made in U. S. A.

Kč 86,- až 95,-

s jednorocní zárukou na podešev. Zasláme vplaceně poštou na dobírku, udejte číslo nohy. Nehodí se vyměňme.

Anglická obuv

Jaroslav Bohata, Smíchov

Nádražní, proti Knížecí.

nosem rozškrtila sirka. Než se mé čochy v očích mohly řádně akkomodovat, abych si mohl Beludžistanu prohlédnout a se ho otázat, co tu třel ve tmě jako zákeřník, případně ho energickým zakrácáním za vlasy zahnat do jeho pelechu, předešel mne lotr ranou pod bradu.

„Táhni, já jsem tu byl dřív — a vůbec, jak si můžeš namlouvat, že ta holka o tebe stojí?“ — tak na mne zařval, prosím, člověk, který mi byl dán k ruce!

Beludžistan má hlad římská dvojka — pomyslíl jsem si. Hmátl jsem před sebe do tmy, ale tu již druhá sirka se rozškrtila a nová rána dolehla (nebo dosedla, nevím, taková byla tma!) na můj nos.

Zapotácel jsem se a klopýtl jsem přes práh do otevřených dveří Edenu. Můj nezdrábný sluha měl za to, že mne může „odpočítat“ a vynést ven na chodbu, aby pak z vnitřku zavřel na klíč.

Karta se však obrátila. Nikoli jeho rány — ty byly all right — ale jeho drzé počínání mne nadmíru pohněvalo. Viděl snad potmě jako kočka? Jen jsem dopadl, přiskočil ke mně a jal se mne brátí zezadu pod pažemi. A teď začala legrace. Já umím dobře ploutve používat, Beludžistan byl jako gumový a jak se mi zdá, také mistr jiu-jitsu.

Vymrštil jsem se od podlahy, jeho hlavu jsem sevřel mezi kolena a tiskl. To způsobilo jeho pád a když už jsme v tom byli, udělali jsme dva znamenité přemety po zemi. Nevěděl jsem, který je z nás ve výhodě, tak jsme byli vchumláni jeden do druhého. A potom — tím přesunem jsme se dostali dál od prahu, ale nevěděli jsme, zdali směrem do ložnice naší milenky či na chodbu.

Už šlo o zdraví. Zanechal jsem tedy snahu orientovat se po kolbišti a jal jsem se pracovat. Po serii facek, kopanců, nelsonů, kravat a škrabanců dostal se Beludžistan nade mne a klekl mi na břicho. To bylo příčinou kolosálního cviku, jež jsem provedl na zemi. Vymanil jsem se jednak z područí — lépe řečeno z podnoží — japonského a jednak jsem převrhl stůl, zřejmý důkaz, že jsme přeci jenom v Edenu a nikoli na chodbě.

Byl zde konečně i důkaz, dráždící naše nozdry: Se stolu se poroučela lampa, jejíž střepy se kolébaly v petroleji a do toho se mísil parfum panenského obsahu z převrhnutého nočníku.

Bojovali jsme tedy v bezprostřední blízkosti našich ideálů. Och, drahoušku, spíš?

Dosud se Beludžistan nehodlal vzdát a jal se mne škrtit. Mně se podařil hmat, jenž mi dal do dlaní jeho boltece a hned po nahmatání jeho uší jsem dostal své nohy pod jeho bradu. Teď se těš, Japonečku malý, teď ti bude zle!

Moje chodidla se opřela o jeho obličej a ruce držely boltece jako v kleštích. A tahám...

Náhle bylo slyšet zvuk, jako když kousne do chrupavky. Jeden boltec povolil. Povolily i Beludžistanovy ruce a já mohl vydechnout.

Ale v zápětí bylo slyšet už zase jiný zvuk. Kroky po dřevěných schodech. Lidské hlasy. Potom světlo z chodby.

Mohli jsme být dobrými kamarády, kdyby nebyl býval takový dívoch. Měl sem původně v úmyslu nabídnouti mu za půlnočního střetnutí losování, vždyť tak se to sluší na dobré soky. Hodíme frankem — padne mně či jemu — a hotovo! Dnes jeden, zítra druhý, a mohlo jít všechno po starém, mohl čistit mé boty a snažet mé pohlavky, a on to takhle zvrzne!

A tak tu ležíme a hekáme, kolem nás stojí panstvo v pyjamách a nočních košilích, s lampami a svíčkami v rukou.

Přešel jsem zrakem postel. Byla rozházená a kuchařka nikde. Až po delší námaze jsem ji objevil krčící se zabalenou v dece za tučným markýzem. Jektala zuby nejhlasitěji ze všech přítomných.

Byla to ostuda. Sám náš imperátor De Pierre nám svítí, ponížným služebníkům. Všichni přidržují svá světla, aby lépe viděli naši nemožnost, nemohoucnost tělesnou i duševní.

Co podniknout? První jsem se rozhoupal k nějakému počínu já. Nahnul jsem se k Beludžistanovi, který

byl jednou rukou opřen v tekutinách a druhou si držel ucho, vlepil jsem mu pohlavek a rozkázal jsem: „Hned vstaneš!“

Ale, kdepak. Zakýváním hlavou kvitoval příjem pohlavku a seděl dál. Jenom ruce vystřídal v práci: Ta namočená popadla boltec, aby se neporoučel do kaluže, druhá se namočila na podlaze, aby nelehl.

Povzdychl a usmál se. Tím úsměvem mi řekl mnohem víc, než „ty hovado!“ Rozchechtal jsem se dívoce, Beludžistan se mnou a já jsem mu podal ruku. Přijal ji svýma oběma, docela bez obav, že lehne a že se snad ucho rozloučí s hlavou. Když jsme se dost nachechtali, našli jsme se opuštěni — šlechta přehla z obav před nebezpečnými šílenci.

Jen to srdce marně čekající se opět objevilo na prahu, přiblížilo se konečně až k nám, lkalo a šetrně nás připravovalo na vyhazov z toho pohostinného domu.

Mne připravovat nemusela, já jsem se připraven na vyhazov narodil. Každý pusů a balík proviantu, požehnání a láhev s plesnivým hrdlem z hlubokého sklepa — to znáte, to teče jako med, ale diskretnost, o tom se šlechta nesmí dovědět, vylétěla by i kuchařka — a je to tam přece jenom její existence! — a pak rozhodl a zapomenout na to.

Beludžistan si šel na nádraží hledat vagon, prý se odtud dostane do Marrakechu, tam jsou zdarma datle a o těch se lépe žije než o škeblích.

Já šel na jiné nádraží, aby mne za krátko pohltila Casablanca a postavila mne do fronty před Bureau Deplacement. Budu omývat hrníčky v baru. Nebo stříkat karoserie. A není vyloučeno, že přeci jenom na mne někde čekají s místem ministerského tajemníka.

„Prosím vás, kdy jede vlak do Paříže?“

„Ve dvanáct patnáct. Přejete si snad lístek?“

„To ne, já to potřeboval jen vědět, poněvadž von jede za pět minut po něm ten náš černošickej.“

-kararo-

Sedí tramp na břehu řeky a loví čudly. Přijde k němu rameno zákona a ptá se ho, má-li lístek. Tramp vece: „Nač? já přece nechytám ryb, anobřz hledám proutkem vodu k pití a von mne vodvede dycky k řece.“

— Poslyš, kapitáne, čím to je, že jak do toho kajaku vlezem, tak do něj teče voda.

— Zdá se to nepochopitelné, drahý stewardde, ale bude to asi tím, že v něm máme šest děr.

F.

Včera mne sváděl ten krásnej večír ven...

— Ty zmiže zrádná a pak mi tvrdíš, že sem já jedi- nej, kerýho miluješ? Lucie.

Nejnovější a nejoblíbenější
trampské písničky zpívají

„Camp Boys“

pouze na deskách

homocord

s novou černou nálepkou

Lze obdržeti ve všech odborných závodech.

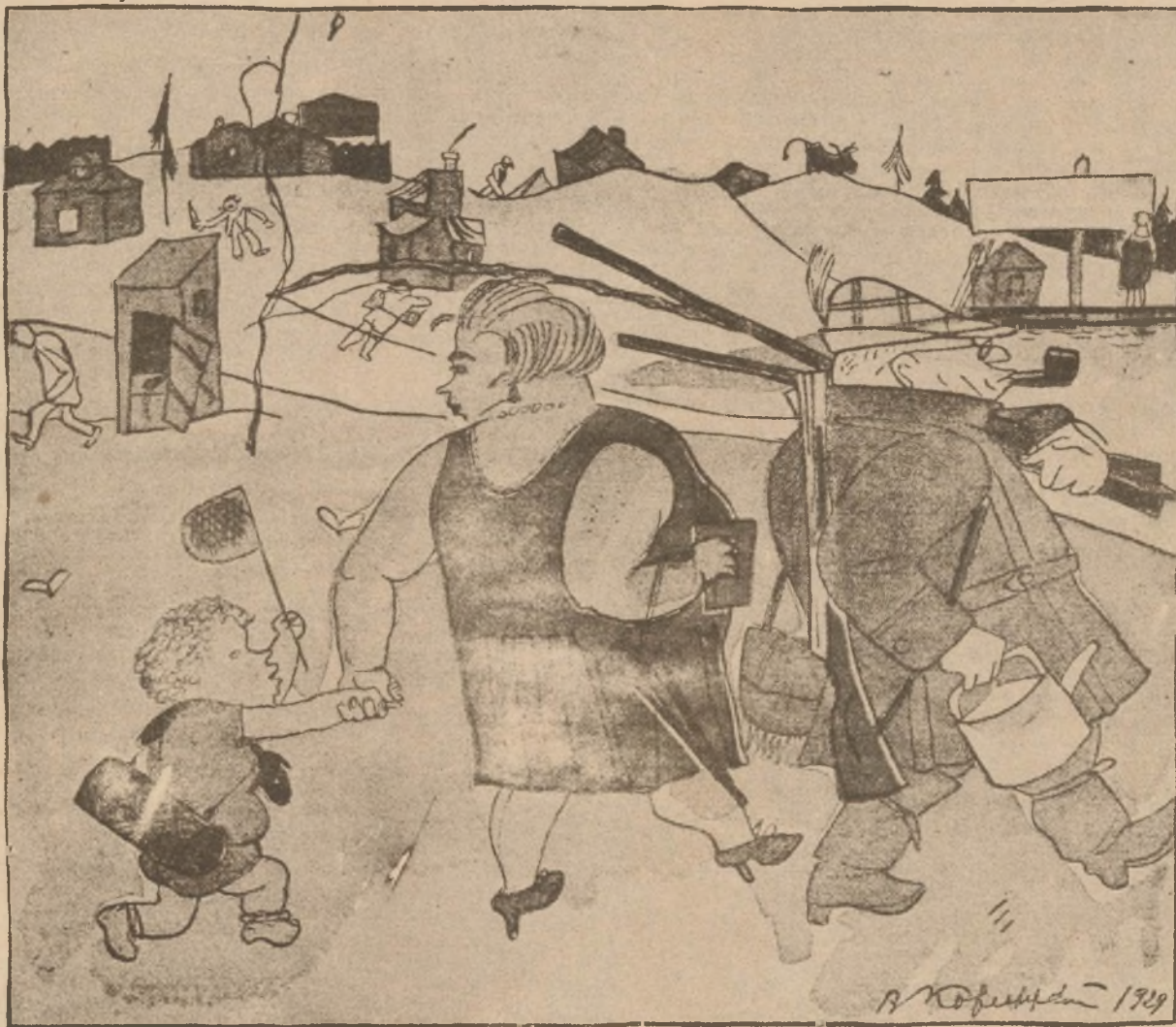
TRAMP 14

— Dejte mi dva buřty!
— S hořčicí nebo s křenem, prosím?
— Třeba s hořčicí!
— Zrovna nám došla!
— Tak s křenem!!
— Ten už nemáme, prosím!
— No, tak jen tak, k sakru!
— Vodpusťte, ale buřty nám taky ještě ne-
přivezli!
Buk.

— Nemůžete, hnusný trampe, dávat pozor?
Vždyť jste mi šlápl na kuří oko!
— Voni maj ale štěstí, dyby tam neměli to
kuří voko, tak sem jim sichr šláp na nohu.
— Tak toho tenoristu z Národa Sobě za-
vřeli.
— Šmarjá a co udělal?
— Ale, bral prej vejsky.

F.

Krokodýl:

— Já mám dnes, Oscare, nohy jak panna Orleánská.
— ???
— Ne samé brnění.

Vece Medek: „To je krámu, že Havlíček psal epigramy, já už toho napsal kilogramy.“

Periferijní disonance

— Tak už zas budu makat.
— Našel si práci?
— Ne, holku.

— Jak se bude, milostivá paní, jmenovat váš roztomilý synáček?

— Atelier.

?!

— No, tenhle fotograf od naproti se taky jmenuje Atelier Neckář a mně se to líbí.

Svět není tak zlý, jak si ho představujete, von je ještě mnohem horší.

Veiskopf:

— Pane kolego, račte mi laskavě pomoci, neb nemohu naléztí konec lana.
 — Jak jste směsný, pane kolego. Ten nenajdete, poněvadž jste ho včera uříz.

— Z čeho je ta polivka?
 — Z rejže.
 — A že ji tam nevidím?
 — No, já sem ji tam asi zapomněl dát.

— Pane pokladna, dejte mi, prosím vás, honem lístek.
 — Kam?
 — DO RUKY! Hobe.

— Eslipak, pane paďour, platí ten zákon o polním pychu i pro ŠTĚNICE?
 — Myslím, že ne, pane trampe.
 — Tak, ale honem sypou z táboráku, nebo je rozmáznu.

— Pane paďour, vědí, proč pijou?
 — ? ? ?
 — Aby se jim neprašilo vod zadničky. Šak.

STANY „SKAUTING“
 PRAHA II., Vodčikova 6. Nejlevnější ceny.
 Nejlepší lakost.

Tři k rádnému votrávení.

První.

— Hele, to sou kytky.
 — Hm. To sou Jiřiny.
 — Aha a kerý?
 — No, Jiřiny.
 — Blbe. Jiřiny se menujou ty kytky.
 — A kerý Jiřiny?
 — Ahá, zdá se, že ti začínám rozumět.
 Ctibor.

A druhá:

— Vodjedu.
 — Jak to?
 — No, sem votrávenej.
 — Vod čeho?
 — Vod jedu.
 — Jak to?
 — No, sem votrávenej.
 — Vod čeho?
 — Vod jedu.
 — A proč?
 — Protože sem votrávenej.
 Je libo pokračovat?

Třetí.

— Tak jednou šel sem lesem —
 — Šel si nebo lez si?
 — No, šel sem lesem.
 — Hergot, šel si nebo lez si?
 — No, šel sem lesem.
 — Hergot atd.

Já, jak si sednu na kolo, tak sem hned v prachu.

Trampové!

Pěstujte nejzajímavější sport

LUKOSTŘELBU!!!

Luky, šlpy, terče a veškeré lukostřelecké potřeby
 objednejte v odborném tramském závodě

JANA HORNA
 PRAHA II., ŽITNA 6 PALÁČ VVCA

Dáňa:

CO?

Co si mám, sakra, vzít
z kouzelné obálky života?

Chladný je beton, pevná je
železná konstrukce,
práce je přímá poctivá silnice.

Žhavá je hlaveň kulometu.
Řve rudý prapor a plakát:
Zapálit svět a překovat!

Pracovat nebo bojovat?

Géza:

— To se vám ta tanečnice nelíbí, že neplácáte?

— Člověče, já bych si plác, ale dyž vona je moc daleko.

Příroda je ouplná zastavárna. Na jaře vy-
pučí listy a na podzim je vrací. F.

Pozor amatéři!

Všechny práce amatérské
zhotovujeme ihned a levně
Fotopotřeby všechny na skladě.

FOTOSERVICE PRAHA II.,
Jindřišská ul. 7 (Passage). Telefon 32669.

Originál angl. dulbox
195'- až 218'-
Jaroslav Bohata
Anglická obuv,
SMÍCHOV,
Nádražní 18.

Thlustý Sam chtěl se v táboře oholit, proto vytáhl si břitvu z pinglu spícího Boba zkusil ji a libuje si:

„Sakra, ta je ale VOSTRÁ!“

„Sakramenský pacholeci, nechte mi tam ta-
ky LOKA“, zařval na to probouzející se Bob.
-ý- VI.

„Nevidíte, hnusnej trampe, ceduli, že se nesmí na peroně volně plivat?“

„Dovolejí, vaše konduktérstvo. Já sem se vypliv, div jim to nevlitlo do ksichtu, jak se to vodrazilo.“

Zrzavá Maud.

— Drahý Rudyjarde, esli mi zejtra vyjde los, tak ti celou výhru daruju.

— Oh, díky tobě, šlechetný kamaráde.

— Já sem ho totiž právě před chvílí sežral.
Č. a M.

— Tak Stříbrný prej leží.

— Chudinka malej, a co se mu stalo?

— Ale natrhli mu prej tuhle při kartách zadek.

Cosino.

šíp:

— Tu moji kytaru nemůže nikdo na světě naladit.
 — Prečo to?
 — Páč nemá struny. Ctibor.

Jelikož měl Tom zaručeně nejostřejší pohled i nůž, vařil v táboře klukům oběd a to sekanou. Po obědě chtěl se Jim pokusit o lov ryb a hledal plechovku od konzervy, aby měl dát do čeho žízaly, ale hledal marně:

„Tak, hergot, Tome, kams dal tu pixlu od toho masa?“

A Tom vece snivě: „Ty seš dycky takovej podezřívavej, tu sem přece taky pokrájel do tý sekaný ...“

-ý- VI.

... teď vopravdu nevím, jak se správně ten čaj vaří, esli se nejdřív vaří rum a přidává se štamprdel vody, anebo se vaří citron a zalejvá se cukrem.

-ý- VI.

Kdybyste někdo věděl o někom, kdo prodá kytaru, tak mu řekněte, že ji nechci.

Žádný výlet bez gramofonu 'Eccelda'

Švýcarský přístroj v silném plechovém pouzdře tvaru kodaku. Cena Kč 380'--.

Tento ve všech státech patentovaný gramofon váží pouze 1·8 kg a má tentýž výkon, jako 6 kg těžké a mnohem dražší kufříkové přístroje.

HLAVNÍ ZASTOUPENÍ PRO Č. S. R.
JULIUS BOSCHAN, Praha, Pařížská číslo 34.

I. „Sam mě tady honí, že chytil kapra 10kilovýho jen tak do ruky.“

II. „Co mu nevěříš? já chytil na kmín 30kilovýho sumce.“

III. „To všechno — nic není. To já chytil, je to dva roky, na červa štiky, a teď nevím, jak se jí zbavit.“

Zrz. Mand.

Nora.

Paďour: „Pane trampe, proč nosíte tak těžké boty?“

Tramp: „Jak víte, že jsou těžké?“

Paďour: „Protože mi stojíte na noze.“

Tonoucí paďour k záchranci:

„Co vám zaplatím, pane tramp?“

Mně nic, ale filtrační stanici v Podole se naplatíte za tu špínu!“ B.

STANY,

U. S. torny, americká sportovní obuv, chlebský, košile americké a vše potřebné pro tramping dodá

Skautská prodejna v Praze II.,

Petrské nábř. (Skautský domov u Štefanikova mostu.)

Zánovní kanoe kupujeme za ceny nejvyšší

CENÍK ZDARMA NA POŽÁDÁNÍ

— Heleď, tak se zdá, že si se přežral světlem.

? ? ?

Dyť, ty pitomo, vrhneš stín. -fal-

Kamarádi. hoši a děvčata, osadníci a stanáři, čtenáři „Trampa“. **VY VŠICHNI ČTĚTE**

Jedinou trampskou knížku

Gézy Včeličky: **Pěšinou snů**

Jsou to rozkošné básně a povídky o tuláckém neklidu

Dobrý papír, 64 stran, vkusná úprava. Cena jen 12 Kč. Na skladě má každé knihkupectví a expeduje Administrace »Trampa«, Praha II., Karlovo náměstí 15.

Drby z čundrů,

Redakční: Šakal: poslední se nehodilo, jiné. **Lucie:** máte u nás dopis, oznamte adresu. **Margaretta:** nemaluj, raději vtipy. **Sam z Hobo:** jen jeden, pokračuj. **Sak:** taky. **Erneker:** pokračuj. **Lišák:** tyhle na tebe nevypadají, tak starého lišáka jsem ještě neviděl, polepši se. **Tonda Šerif:** piš prosím tě, alespoň trochu česky. **Zlomené srdce** tedy máš, tak se uzdrav a pošli něco jiného. **Bogan z Benaresu:** jeden a dál. **Hyský:** jsem v redakci od 4 hod. odpol., mimo soboty. **Čára a Mason:** kluci, nějak jste se zhoršili! **Farář:** nápodobně a ozvi se zase brzo. **Tom a Sonyboj:** tohle bylo slabší, jiné. **Nora:** Magazin posíláme, Skets-book ale nevyšel našim nákladem, jinak se také nějak kazíš. **Větrná smršť:** slabý, ještě trochu cvičit až sesilí. **Zrz. Maud:** až na ty basničky je to dobrý a dobrého častěji! **Lone wolf:** dál. **Mokrá Sušenka:** tak děkujem, zdravíme a pošlete zas něco. **5 darebů:** polepšete se a pošlete toho víc. **Jenda H.:** jenom jeden, dál. **Kingsbay:** když ono je to slabý, milej kolego, něco jiného. Ty slovní hříčky už vážně lezou z krku. **Joe B.:** o jedno tě prosím: piš perem, sazeč tužku nevysadí a já nemám na přepisování čas. **Redie:** tak dál. **I-vl:** moc dobrý. **Rudyard Love:** něco jiného. **Zelený Wigvam:** také. — **Ostatní** budete otištěni. Nezapomínejte na nás a nemyslete si, když je teplo, že se můžete válet. Máme práci s rozříděním příspěvků k soutěži a s přípravami ke slezině. V příštím čísle přineseme definitivní ujednání o slezině ze svolané schůzky. Tak pište dál a doufajete, že se brzo všichni slezeme!

Kluci,

Vy, kteří se chystáte do slovenských hor a na podkarpandu, napište, kdy tam chcete a na jak dlouho. Udělali bychom si tam někde slezinu — jejej, to by bylo fajn: Dvacet, třicet kluků z Prahy, Plzně, Moravy by si zařvalo někde nahoře v karpatských horách, kluci, dovedete si to představit. Pište honem, a vy, kdož jste už byli až tam „vzadu“, poraďte nám, kde by to mohlo být.

Frantn Tundra.

Poděkování.

Děkujeme tímto srdečně oněm trampům, kteří nám pomohli odnést trámký, které ležely v sobotu 26./4. na trati mezi Medasem a Pikovicemi. Tedy pro příště žádný žertíky, pakáž sakramentská, jak by to vypadalo v Jarově, když tam budem všichni.

„Dawson“.

Osadě „Medajda“, Ostrava.

Kluci, když už tedy máte tu novou chatu, tak vám gratulujeme, a nechte se vidět při otevření.

Hobo.

Osada „Toronto“ pořádá ve dnech 7. 8., 9. června 1930

footballovou soutěž

o stříbrný pohár.

Příměšky osad přijímá do 24. května t. r. kamarád

Jarda Jiráček, Praha XI., Štítného 30.

Epištola Waldenskejm.

Benešove, Benešove, nikoliv nejsi ty nejmenší z měst v Israeli. Neznáte kluci, Frantu, ale on je s vámi, když se připozdívá.

Inglas, Melich, Irčan drbou si hlavičky šišatý, Géza drbe konec zádiček a myšlenka matná napadá, jak Vám radost učinit tam v dáli za horama. Házejte na papír. Kolik vás tam je? Ste scuknutí? Můžete vytvořit malej potlach, kerej by se na jedno místo blízko vás svolal. Co Vlašim? Sou tam kluci trampský? Možno s nima počítat? Co Domašín? Pište, kamarádi, pisej Jáno, neb maličko a dít se budou věci tajemné.

S. Franta.

Kluci, tak mám před sebou knížku A. Ůurových básní „Sketch-book“. Čtu a při tom si uvědomuji, jak tyto verše působí na mne docela jiným dojmem, než „díla“ fekněme dnes oficiálních básníků. Cítíte takovou chlapeckou upřímnost, prožíváte s ním smutek i víru v nový, lepší život, přijíjíte si s ním skleničku vína a plíváte s ním na padořské předsudky a morálku. A při tom jsou ty verše dokonale udělané, bez kazů, zpěvně rytmované. Ostatně, kde čte Trampa A. Dura již zná. Upozorňujeme dobré kluky na tuto knížku adoporučujeme ji — jistě s ní budou velmi, velmi spokojeni a mnohým básním se naučí nazpamět. —az.

Kamarádi!

Založili sme u nás novou osadu a hlásíme k oněm 150 osadám a protestujeme proti tomu, aby takovej erpadour stříbrnej si bral trampy do huby. Takový zvířata by potřebovali mlát furt, jako se jim to stalo u nás při volební schůzi. Kamarádi, koukejte se brzy vymáčknot, co bude a kdy bude ta slezina na „Jarově“, abysme tam taky na ten velkej čundr přijeli. Škoda, že u nás není náká taková trampsko-fašistická tu bysme u nás rozse-

kali a ne jako v Benešově. Těšime se na ten velkej tramskej potlach a voláme mohutný a hoj!

Šerif Eman
z osady „Černé srdce“.

Tak už shořel.

Populární trampská rubrika se už v P. L. neobjevila. Odešel-li pan Rudyard dobrovolně, ujišťujeme ho, že to byl jediný světlý moment v jeho životě. Jestli ho vyhodil, pak mu to ze srdce přejeme.

Kamarádi, až některého z Vás povede cesta do Omahy, ne abyste si brali někdo pěkný klobouk. Tam mají miloučkou zábavu. Krátí si dlouhé chvíle stříháním okraje klobouků a někdy se jim to tolik líbí, že si z nich nadělají radiovky. Stříhají to nůžkami, co se kravám stříhají ocasy. Proto jezděte na Omahu jen v čepicích. Všudybyl.

Prohlášení!

Podepsaná osada se rozhodla, jelikož se vyskytují 3 osady názvu „Michigan“, přeměnit osadní jméno na: — Old Michigan na Cidlině — Zároveň, kamarádi, zakládáte-li osadu, ptejte se nejdříve v „Trambu“, aby se neopakovala jména do slova stejná. Vždyť je jmen — při trochu fantasie a rozhledu vždy najdete názvu!

Osada Michigan, Poděbrady.

Ohlašujeme v Ostravě, matičce chacharů, založení nové osady „Quitpumpa“ a řadíme se k řádění. Vo Stříbrným mlčíme, páč bysme byli moc sprostý.

Kluci!

Tejden vod tejdnu je na Jarovskej pláni víc a víc živo. Je vidět, že je to v jistej prospěch tej sleziny. Přijďte všichni a nedělejte mezi sebou žádný rozdily. V neděli sem pozorovala, že se to náko začíná třídit na horší a lepší kastu, tak neblbněte a kerej se bude držet podobný náture, má sichr, že z pychu vyletí jedna báseň!! Jsem zvědavá esi taky přídou ti slavný zpěváci, aby nám taky zazpívali. Já sem je eště totiž neslyšela a vím, že je nás takovejch moc (protože nemám na vlez). A proto myslím, že svoje lidi esi patřej mezi nás, máme na takovej slavněj den poznat. Uvidíme, jesli jste ještě kamarádi!! Vesele, kluci, připravujte stany, drbejte statečně nohy, ať ty stromky na vršičkách neuschnou. Ty, Františku Šerifánku

TRAMPŮM

vše co
potřebuj
dodává

z KANADY Průcha
a PRAHY NÁRODNÍ 25.

osady a redakce

si měl ohromnej nápad. To si budeš, kluku ušatá, mnout ruce, esi se to vydaří, jako že jo! Jó eště něco! Kluci, moc nechlastejte, ať nestoupne Vltavěnka stříbropěná, aby sme nemuseli brát žulíka.

Z huronským Ahoj!

Zrzavá Maud.

Objevila se na trampským nebičku nová hvězdulinda — vosada „Sing Sing“ (zatím jenom stanaři a pokud čas = peníze dovolí: i v chatě). Připojujeme se ke 150, páč na Gregory a Silbersteiny netrpite a tož se přectavujeme trampský veřejnosti. Klubová místnost „U Fabiánů“ v Nuslích (řev policejné dovolen), hosté vítáni!

Ahoj!

Sing Sing Boys

Osada HELE-HO oznamuje, že se v osadou Šilhavý Býk nikdy nesloučí. Současně se tímto nabádá šerif osady HELE-HO, aby plnil řádně své povinnosti. Prohlašuji, že se raději přidám k osadě Pětí Teček, než k osadě Šilhavý Býk.

Páteční potlach se nekonal proto, jelikož se dostavili nepozvaní členové.

Za osadu

Bufalo-Bill.

Na Myjavu a pod Berezovou.

Pomozte mi najít kamaráda stop, jedná se o 21 zim starýho pavijána s fochu truhlářského, který slyší na exotický jméno Franta Doležal stop —

Všechno mi sdělujte poste restante do Piešťan na hlavní pošt. úřad na značku „Tonda Šerif Pirátů“ a ať to každé vyplatí stop.

RADY PRO ČUNDRY.

Podkarpanda a Slovensko.

„Outlejm trampům.

I. Cesta: Spočítej prachy, sedni do vlaku a jed. Na plány se vykašli — dělají se proto, aby se neprováděly. V horách se vyhni značkám — v dědinách nehas, co tě nepálí. Když nemáš pak prachy, nestyd se za práci, alespoň poznáš, že někdy je lepší žebrot, než dělat. Až ti bude nejhůř, — vzpomeň si na učitele.

II. Noclehy: a) Venku — nejkraší se spí v lese; nad hlavou ti svítí v korunách stromů hvězdy — v červenci ti to zároveň zaručuje automatické probuzení ráno ve tři hodiny. Pod stanem probudíš se o něco

později. Zprvu to působí jistě potíže, časem však se přizpůsobíš.

b) V městě. Na mezi v poli za městem nebo v čekárně na nádraží. Tam můžeš někdy vidět skutečného trampy a somráky. V nocléhárně pouze v nejkrajnějším případě, — máš-li polučené nohy (hodně) nebo pod.

III. Jídlo. Ráno: čaj nebo černá káva s chlebem — poledne: bramborová (nebo jiná, podle zemských plodin) polévka (rybičky a podobné věci v ní neškodí) s chlebem — večer: čaj nebo černá káva s chlebem. Tohle ovšem, když nemáš prachy, jinak jak dovedeš.

a) Chleba: V kasárnách sežeň si vždycky komisárky. Když je nedostaneš zadarmo (ptej se vždy na kluky z Prahy, jsou totiž mezi vojákama též čihulové) — koupiš ho od nich za 2 Kč. Slovenský bílý chléb sežereš jako zákusek po večeri. Tedy vždycky: komisárek — ostatně, poznáš to sám, až budeš mít jen desetikačku v kapse.

b) Chlast. Tomu se vyhni. Když už, tak nikdy nepij pivo (viz pisatelovy loňské poznámky v žilínském „Knize zápisů“ v nocléhárně — br... nevzpomínej na ten hajzl), je svinsky drahé. Lepší máš víno nebo slivovici. Pálence se nepřibližuj.

c) Plodiny zemské. Brambory, zeleninu a p. ti poskytne štědrá náruč matičky země, dej jenom pozor na její nehodné dítky, které trpí v této věci značnou nevrlostí. Zemské produkty si opatřuj vždy v údolích (podle Váhu, Oravy, Hronu a j.).

IV. Ostatní přijde pak už samo.

Franta Tundra.

Kluci, vyrukuju s jedním starým nápadem. Totiž: trampové jsou už rozlezli po celé naší milené vlasti. Jsou v Bratislavě, v Košicích, zkrátka všady. Nešlo by to, aby ti kluci poslali do Trampa svoje adresy, případně oznámení, kde by ti, kdož se půjdou čundrat „na východ“, našli nějaký lágr? Platí to třebaš pro tu Bratislavu a Košice a Podkarpandu. Kluci, pište nám sem do redakce Trampa. Zde by se jistě našli zase kluci, kteří by Vás přijali mezi sebe. — Ať žije trampská svépomoc! Co tomu říkáte?

-dra.

Kamarádi,

já nevím, ale myslím, že přijmete pár řádků od tuláka-samotáře, pro kterýho je vaše věc věcí jeho. Naši věc nelze vysvětliti blbými frázemi bulvárních panáků, je to to, pro co nás

tak zvaný inteligenti nikdy nepochopí. Je nás moc, nevíme kolik a nevíme ani jeden o druhém, ale ta síla tulácké krve, to volání volnosti nás všechny sblízuje. Často potkám kamaráda, jdoucího z osady nebo toulky, usměju se na něj a vím, že je sám šťastnej a sem šťastnej s ním. — Jsem rád, že se Tramp udržel a že má svou úroveň. Úroveň upřímnosti, satiry a kamarádké sympatie. Jak rád bych Ti, Melišku, Gézo, Ingelmayera a Vám všem ostatním stisk ruku! — Kamarádi, Vy, kteří jste naši, čtete náš list, skutečně náš, kterým se žádá partaj ani spolek nemůže pochubit — kašlete na Stříbrnej list. O jejich rubrice sem se dočet teprve v Trampu — ale, kluci, to je ubohost, chtít se cpát mezi nás. Nechme plavat jejich snahy, voni se utopí ve vlastní blbosti! — Kamarádi, jsem osamělým bručivým vlkem, proto se necpu mezi Vás. Zklamal jsem se mockrát v tak zvanejch „přátelích“ a to slovo je z mýho slovníku vymazáný. Pro mne existuje jen kamarád, třeba neznámej, ale když potkám na ulici nebo na cestě, hned bych mu stisk ruku. — Se zamýšleným tuláckým sezením plně souhlasím a ať mně hrom, esli tam taky nebudu!

Paďouři nás nemohou pochopit a my vo to nestojíme. Co bysme si počali, kdyby s náma začli chodit kluci vod máminy sukně, kerý říkají každý bábě rukulíbám, milostpaní? — Jsme kastou sami pro sebe, neverbujeme si členy, kastou třeba nenáviděnou a vostouzenou, ale přeci partou svobodných, volných Hoboů! — Ahoj!

Lone Wolf.

Hahoj kluci trampcký!

Vemte k srdci!

Z vohromným potlachem sme založili ve městečku Brně řáčkou vosadu (stanaři) pode ménom „Sing-Sing Údolí bílých stínů“. Sme ale na to hrdí, že sme se takovýho něčeho dožili. Vyhoupnul nám betom ze srdce. To čujete, u nás je to všechno eště takový astrachánsko-paďourský a všechno eště v plínkách. Dalo to lopoty, než sme se scukli ze všech úhlů Brna. Zároveň zbrojíme proti nemravnému „taky trampskému“ hnutí mistra Stříbrného. Budeme se taky tužit, abysme trochu přecvrkli řjrama na zalejvání našeho „Trampa“. Z laškovným ahoj!

San Diego,
šerif osady

Sing-Sing, Údolí bílých stínů.

S T A N Y

Jehlan . . . 160— Kč
A stan . . . 200— Kč

Půjčujeme *kanoe stany,*

SPORTEX

PRAHA XII., u nádraží.

Kamarádi, kupujte u firem, které u nás inserují!

On:

... a to já mám nejraději ze všech mouč-
níků kus šunky.

- Majoucta, pane Dehet.
- Majoucta, ale promiňte, menuju se Ne-
het!
- Jak to? Posledně ste se mě představoval
jako Dehet?!
- Nojó! Ale posledně sem měl rýmu!
Lord

- Vod čeho's, Bundo, tak potlučenaj, vodkad si spad?
- Dyk já se spad vo tři kila . . .

Moderní člověk, přesycen kulturou města a denní dřinou v temných kancelářích a začouzených továrnách touží po svobodě, po vzduchu a volnosti. Proto v dnešní literatuře někteří básníci navazují na gellnerovské tulácké touhy a snaží se zmizet ve světě jako atom. Nezáleží jim na měsáckém blahobytu, kašlou na pohodlné příbytky a šťastní, třeba jen v roztrhaném oděvu a s prázdnými kapsami, toulají se volně po světě. V těchto dnech vyšla knížka Gézy Včeličky „Pěšinou snů“, již se řadí tento neklidný hoch pomněnkových očí k tulákům života i snění. Prožil a napsal — a to stačí.

šerif Franta:

Tramp,

jenž co by babička pokračuje, mluví tady nelogicky.

Neměl jsem nikdy rád „světský“. Mě dycky se zdálo, že mezi nima a tulákem nebo vágusem je zásadní rozdíl, jako mezi psem a vlkem. Já v psovi vůbec nevidím dílo přírody. Pes je vejrobek člověka a podle toho má i charakter. Čeká trpělivě, až mu pán hodí kost, nebo až mu nařeže, má s ním stejnej kvartýr a stejnej blechy. Věrnost prodá za buřta a chce-li ho to vodnaučit musíš ho moc a moc spráskat.

Vlk je nádherná bestie. Vpadlý boky, voči neudvěřujou a hned se podlejou krvi, dyž se k němu někdo blíží i dyby byl sebe dyl v kleci. Je nekompromisní a důslednej, třeba by sám si nebyl vědomej svejch ctností.

Znal sem moc takovejch silničních vlků. Byli mezi nima taky mrzáci, kerý v běhu museli zůstat za smečkou, ale i pak zůstali vlkama.

Světскеjch sem znal moc druhů. Šlejfiše, kotláře, dráteníky, některý měli vůz, některý měli doma barák, některý vši a některý měli taky sokolskej vodznak. Jo, ani slovo neslevim. Mezi světскеjma najdete taky bačkoráfe, krajanjky, viastence a analfabety.

Měli jeden společnej rys. Když byli chycený do želez, kerý se menujou spravedlnost, pak skučeli a dělali loužičky. Ne snad, že by jim byla novou hudba žalářních dveří, ta nejvýraznějši a nejzhuštěnějši opera, jaká může existovat. Znali dobře tu overturu klíče, skřipnutí, vtevření, dunivej náraz dubovejch fošen kovanejch železem a konečnej akkord zámku. Věděli dobře, že někdy se jako přídavek vtevře kukr a bachař jukne dovnitř, esli zašitej už nevyndává tabák, kerej si propašoval. Moc dobře to znali, ale všichni byli neviný. Všichni si chtěli jít ztěžovat a samo sebou, že ne jinam, než k císaři pánu. Dyž nebylo na skladě tohoto, pak vyhrožovali tatíčkem Masarykem, s kerým některý prej dokonce mluvili v Rusku. A jako základní motiv v jejich lamentaci se táhlo furt: Todle dělají s poctivým člověkem, kerej pracuje, ať honějí vágusy a ty „bolšováky“. Nic se na tom nezměnilo. Ty co chtěli jít k císaři pánu, nadávali na „socany“ protože tenkrát jinej vejběr nebyl, mimo vágusů ovšem.

Tulák-vlk ten vešel majestátně. Nebrečel, neprosil. Pozdravil všechny v separaci a pak dyž se voúčchal zul brka s nohou a vytáh báčko a nabídl. Bachaři ho měli rádi a von se na ně díval jako na svoje ochránce. Soudec a tulák? To sou dva lidi, kerý proti sobě nemají ani šlepy zášť. Na četníka, kerej tuláka vede, se tento dívá jako na voběť, kerá je nucena jeho vodlifrovat do šeredy a docela ho i polituje. V zápětí se ovšem snaží ho vohnout vo vajgla.

A ať si lámu hlavu jak chci, eště sem neslyšel žádnýho, aby brečel a škemral, aby tvrdil, že má bejvák a že nemangeli, nebo dokonce kecal něco vo vlasti. Přizná se, že spí v šumu nebo v dejchárně, veme si svůj flastr a vedejde středem.

Já mám tak rád vlky.

„Tobě ty voči jen hrajou.“
„Nehoň, dyk šilhám.“
„Já myslím: falešně.“

Ctibor.

Na co, voni hasiči paďourskej, sem lezou s tou svěřací kazajkou? —

Dyt já sem slyšel, že tady zuří voheň. — fal —

TÁBORÁK

zábavné čtení „Trampu“

melich

L I D Ě

II. franta

Nad takovými lidmi opovržlivě uplivujeme speciální slůvka: Flákač, Ožrala, Cynik, Vyvrhel a pod. Pohodlněji se to dá vyjádřit obsažnějším pojmem: ZTRACENÁ EXISTENCE, nechcete-li se příliš namáhati hledáním slov.

Frantu to nerozčíli; naopak, zaplatíte-li mu pivo nebo čtvrtku vína, ještě vám při této klasifikaci pomůže.

O Frantovi bylo již napsáno několik desítek povídek.

Existují totiž páni spisovatelé, kteří blahosklonně procházejí periferií, pinsetou v gumových rukavicích vybírají oblíbené typy, které pečlivě otřepané a očištěné předkládají k ranní kávě svým váženým čtenářům a čtenářkám. Tito spisovatelé bývají zpravidla placeni za řádku. Franta jim vyprávěl celý svůj život za tři piva a dva vuřty s houskou. Spisovatelé na tom sice vydělali, ale Franta jim nezáviděl. Naopak, pro každého si vymyslí svůj příběh s novými zápletkami, přidává i ubíral bída a hladu; jednomu takovému spisovatelé sociálních povídek nechal zemřít vymyšlené děti podvýživou, kdežto druhému je nechal studovat a vydržovat ženou, která prodávala své tělo někde na šancích. Když mu dojatý posluchač (pokud možno nenápadně) vtiskl pod stolem do ruky složenou deseti- až dvacetikorunu, dovedl vynutit z očí slzy a rozechvěl hlas.

Jiný kádr Frantova zákaznictva se rekrutoval z řad «malého českého člověka». Uředníci, zpívající po prvním ve vinárnách národní písně, živnostníci, chodící na flámy honosně ke konci měsíce, a všichni ti, které rozčítliví páte pivo nebo třetí čtvrtka.

*

Franta stykem s literáty vytvořil kolem sebe atmosféru bohémství. Do jeho příběhů se pomalu pašovaly rozepsané romány a odmítnuté redaktorství v politicky nevyhovujícím listě.

Jako bohém Franta nesporně získal. Měšťáckové, zbabělí svojí zajištěnou existencí, nepovažují dosud bohémství za živnost, ale za hrdinství, což je konečně prospěšno oběma stranám. Měšťák miluje romantiku; v poušti stejných dnů vykazuje snad jenom přerážení v platební stupnici nebo jubilejní flám kloudnější oasu.

Proto byl Franta nyní hledaným společníkem. Pan revident chlubil se panu přednostovi Franto-

vým přátelstvím, a stolní společnosti oddané poslouchaly Frantovy výmysly. Franta-bohém předsedal takticky z periferijních historek na literaturu, a jeho odposlouchané kritiky adoptovali ochotně páni oficiálové a udávali druhý den v kancelářích.

Franta nabýval určité virtuosity ve svém zaměstnání. Během několika minut dovedl uspořádat si v hlavě kartotéku pečlivě rozříděných návštěvníků lokálu.

A Franta mne poučoval:

»Nejblbější na tom je, že mnohem snadněji uděláš takovýho chlapa na pět piv nebo čtvrtek, než na dva buřty s cibulí. Včera jsem měl v práci jednoho zahradníka z Bráníka. Gauner, kerej má velkou zahradu, kde pěstuje kedlubny, růže, špenát, bez a podobný luštěniny, mimo dvou německých vlčáků. Ti psi už potrhali několik ženskejch, který se vopovážily podstrčit ruku pod osnatej drát pro trochu starýho špenátu. Ten chlap byl už třetí den na tahu, poněvadž udělal moc dobrej kšeft s kytičkama při tomhletom 'Dni matek'. Já mu vypravoval vo bidným životě a von brečel. Sliboval mi, že se vo mně postará, že mně udělá hlídačem, nechal nosit na stůl po deseti pivech a cpal mi do kapes cigarety. Já ten den neměl od rána dvou rohlíků kousek žrádla v hubě. Viděl jsem, jseš vožralej, prachy máš, tak si dám na tebe papriku. To si ale nedovedeš představit, co ten chlap začal vyvádět, když mu číšník připisoval na tácek moji papriku. Von řvát nemohl, byl už třetí den na flámu, tak tam rozmlátil polovičku inventáře. Já myslel, že ho raní mrtvice. Sípál, že mě prokouk, že sem vyžírka a že z něho dělám vola, volal strážníka a sliboval mi rozbit hubu. Zkrátka, já musel nenápadně zmizet. Dneska jsem ho ráno potkal. Byl ještě víc zřízenej. Poznal mě, ale na nic se nepamatoval. Požádal jsem ho drze, aby mi půjčil na pár hodin peníze, protože jsem si zapomněl portmonku doma. A ten chlap vytáh šrajtofli a beze všeho mi tu padesátku půjčil.«

*

V létě Frantu v Praze nenajdete. Uzavře obchod a odjede na zotavenou. Umí hrát dobře na harmoniku, která ho živí v létě. Jezdí na vorech z Budějovic do Štěchovic a cílou opět nahoru. Voraři mají malou mzdu, ale na kus chleba a pivo přece seženeš.

Franta žije docela jiným životem.

Říká, že nejhezčí je za letní noci, když měsíc spadne do proudící řeky a ty po něm praštíš kamenem. Stříbro se rozprskne ve velikých kruzích po hladině a na konci voru se zlobí třepotající se ohníček. A musíš dýchat hodně z hluboka.

Blbý by bylo, kdyby mezinárodní s v a z
k a t ů přijal za své Bafovo heslo:
N á š z á k a z n í k , n á š p á n .

a. p. čechov

r a d o s t

Bylo dvanáct hodin v noci.

Míta Kuldarov, rozjařený, vzrušený, vletěl do bytu svých rodičů a proběhl všechny pokoje. Rodiče již šli spat. Sestra ležela v posteli a dočítala poslední stránku románu. Bratří — gymnastické spali.

— Odkud pak? — divili se rodiče. — Co je s tebou?

— Och! neptejte se! To jsem neočekával! Ne, nijak neočekával! To jest... to je k neuvěření!

Míta se zasmál a sedl do křesla, nemaje síly, aby se udržel štěstím na nohou.

— To jest k neuvěření! Nemůžete si ani představit. Pohlédte!

Sestra skočila s postele a zabalivši se do pokrývky, přistoupila k bratru. Gymnastické se probudili.

— Co je s tebou? Vždyť jsi jak bez rozumu?!

— To od radosti, mamášo! Vždyť teď mne zná celé Rusko! Celé! Dříve toliko vy jste věděli, že na tomto světě žije přísedící registrátor Dimitrij Kuldarov, a nyní celé Rusko o tom ví! Mamášo! O, Bože!

— Míta vyskočil, proběhl všechny komnaty a opět si sedl.

— Tak co se stalo? Mluv rozumně!

— Vy žijete jak divá zvíř, novin nečtete, neobracíte pozornosti na veřejnost a v novinách jest tak mnoho pozoruhodného! Jestliže se něco stane, ihned jest to známo, nic se neukryje. Jak jsem šťasten! O, Bože! Vždyť jen o znamenitých lidech v novinách tisknou, a hle tu o mně napsali.

— Co ty? Kde?

Papaša zbledl. Mamáša pohlédla na obraz a pokřížovala se. Gymnastické vyskočili a jak byli, ve stejných, krátkých, nočních košilkách, přistoupili k svému staršímu bratru.

— Ano. O mně napsali! Nyní ví o mně celé Rusko! Vy, mamášo, schovejte toto číslo na památku! Jednou je zas přečteme. Pohlédte!

Míta vytáhl z kapsy číslo novin, podal otcovi a tukl prstem na místo, zatržené modrou tužkou.

— Čtete!

Otec si nasadil brýle.

— Tak čtete!

Mamáša vzhlédla na obraz a pokřížovala se. Papaša zakašlal a počal čísti:

„29tého prosince, v jedenáct hodin večer přísedící registrátor Dimitrij Kuldarov...“

— Vidíte, vidíte? Dále!

„... přísedící registrátor Dimitrij Kuldarov, vy-

cházeje z pivnice, co jest u Malé brány, v domě Kozichina a jsa opilý...“

— To já se Šimonem Petrovičem... Vše do podrobností napsáno! Pokračujte! Další! Poslouchejte!

„... a jsa opilý, uklouzl a upadl pod koně zde stojícího izvoščíka, pocházejícího ze vsi Durikiny, Juchnovského Újezdu, Ivana Drotova. Polekaný kuň přeskočiv přes Kuldarova a přetáhnuv přes něho sáně, v nichž se nacházel moskevský kupec druhé třídy, Štěpán Lukov, rychle běžel po ulici a byl zadržen vrátnými. Kuldarov, byv s počátku v bezvědomí, byl odveden na policejní strážnici a prohlédnut lékařem. Rána, kterou dostal do týla...“

— To jsem dostal ojí, papášo. Dále! Dále čtete!

„... kterou dostal do týla, byla uznána za lehkou. O případu byl sepsán protokol. Raněnému byla poskytnuta lékařská pomoc.“

— Poručili zátylek studenou vodou namáčet. Přečetli již? A? To je, co? A nyní to šlo po celém Rusku! Dejte sem!

Míta uchopil noviny, složil a dal do kapsy.

— Poběžím k Makarovým, jim ukážu... Též Svanickým třeba ukázat, Natalii Ivanovně, Anumu Vasiliču... Poběžím! S bohem! Míta si natáhl čepici s kokardou, a slavnostný, veselý, vyběhl na ulici.

Přeložil M. B.

**Jest-li se znovu narodím,
tak se zmačkám a zahodím.**

K. M.

philippe soupault

p ě t a š e s t

Ve stínu dveří zahlédl David člověka. Noc byla temná a dveře nedbale osvětleny. Zaváhal, zastavil se a pozoroval neznámého.

„Vás taky překvapil děšť.“ pravil cizinec... „Pojďte se schovat... Kdo ví, kdy přestane... Můžem se napít.“

Otevřel. — David šel udýchán za ním. Neznámý mu podal bankovku:

„Nekoupil byste whisky?“

David vzal bankovku, držel ji sevřenu v ruce. Váhaje, myslel na věnce vuřtů a na maso, jež viděl. Prudce se obrátil k pultu a koupil lahev. Neznámý usedl za malý stolek. Široký štítek čepice měl stažen přes oči. David mu podával drobné.

„Nechte to. Však to hned budete potřebovat. Až dopijeme, budem hrát v kostky.“

Vytáhl z kapsy dvě kostky a hodil na stůl.

Vypili každý sklenku a počali hrát. Po prvé vyhrál David. Protivník se naň s úměvem podíval. Sundal svou čepici, kterou měl v týle; opřel se o stůl. David se podíval na svého spoluhráče: měl

černé oči, úzký nos, zkrivená ústa. Na čele naběhlé žíly.

David vyhrával, ztratil jen tu a tam. Neznámý vytáhl z náprsní kapsy hrst bankovek a položil před sebe. Zvýšili bank a napili se. Tentokrát se štěstí obrátilo. David viděl, jak hra mizí. Ale hrál, ač ho hlad soužil. Cizinec ničeho neviděl a hleděl do stolu. Seděli beze slova. Hru přerušili leda jen sklenkou whisky. David zas vyhrál. Bankovky se nyní kupily na jeho straně. Hrst byla vyčerpána, cizinec vytáhl druhou. Zvýšili zase bank. David hrál dále. Vyhrál-li vrhem příliš šťastným, muž zdvihl oči a hleděl naň upřeně několik vteřin. Druhá hrst bankovek octla se na straně Davidově. Cizinec pravil suše a klidně:

„Obehrál jste mne o tisíc liber. Mám právě tolik sám. Hrajeme už tři hodiny; nechcete skončit...? O všechno!“

David se napil několik doušek a vyhodil kostky.

„Pět — šest,“ pravil vesele.

Jediná kombinace mohla ho přebít. Srdce mu zatlouklo: Cizinec uchopil do dlaně kostky s příšerným klidem. — David prohrál.

Neznámý se dlouze zadíval na kostky, čepici nasadil přes oči, neřekl slova a hleděl chvíli na svého spoluhráče.

„Půjdu,“ pravil David.

Neznámý neodpověděl. David vstal a vyšel z baru.

Přel. B. Štěpánek.

pecky

Za zásluhy dra. K. Kramáře, darovali v Praze přítomní ruští generálové českoslov. republice Kaspické moře, které bude přestěhováno za Štěchovickou přehradu!

○

Proslýchá se, že má býti v roce třináct měsíců, no jo, ale jak my k tomu přijdem!

Liga za ženská práva!

○

Ono se řekne, Kiplingův Maugli, ale běhej celej den po lese s vlkem!

○

Kdyby se ochrana zvířat vztahovala na úředního šimla a Pegasa, tak by mohli úřady a knihkupci zavřít.

○

To je směla, moh sem mít práci v kanceláři a zas nám nepřivezli cihly!

Bukaneer.

z galerie tuláků života

XV.

S. K. NEUMANN.

Je to snad jediný český básník, který dosud nezradil sebe, básník, o kterém není možno říci, že přežil svoji smrt. — Anarchista, antimilitarista, buřič měšťácké morálky, stále útočící bojovník proti paňourskému řádu světa — — — žil vždycky po svém, krásným chlapským životem. Neuhýbal se mu a doved' se s ním též po chlapsku bít tváří v tvář. Zůstal stále na dráze, v níž: »letí dni mé, jak kulka nazdařbůh vypálená....«

(Tundra.)

(Přetiskujeme z »Tvorby« jeho poslední báseň.)

*V temné noci
k černým slzám mým se druží slzy rudé,
v temné noci za jarního deště:
Tys to věděl, já to nevím ještě,
co bude.*

*Za dnů štěstí,
za dnů revoluce, slávy, vítězství,
byls zlatou křídlovkou na rudém náměstí,
a já Tě miloval.*

*Dech věci nejvyšších dul vichrem nad hlavami,
my byli se všemi a nebyli jsme sami,
nám srdce okoval.*

*Milenka rudá v krvi milovala,
tančila, zpívala, rodila, vstala,
řítíl se starý krov:
Ty, Majakovskij,*) byl jsi svědkem všeho,
já, S. K. N., jsem z dále z rytmu Tvého
pil váš kov.*

*Po letech, za dnů neštěstí svého
malicherného
a přece silného jak smrt,
zůstavše básníky, ač jsme byli svědky
traktorů, stoup a nebozezů pětiletky,
setkali jsme se znova:
Ty už jen stín, já živého cos ještě.
Je temná noc a jarní letí deště
přes dvojí žal.
Tys dotrpěl, dozpíval,
a já mám slova ještě.*

Tot vše.

* Vladimír Majakovskij, — básník Veliké Revoluce, zastřelil se 14. IV. 1930.

Jindřich Plachta:

Strašlivá záhuba rodiny

vrchního kontrolora Tvaroha.

(Dokončení.)

Cesta se náhle zvedla a u paseky byla rozčísnuhá na tři ještě tenčí pěšinky. Zastavil se a ptal se mapy, ta se však ani k jedné ze tří pěšin nechtěla hlásit. Čekal chvíli a aby nezahálel, utíral si pot s čela. Říkají, že ptáci v lese zpívají a panu vrchnímu kontrolorovi to připadalo, že fňukají jako malé děti. Jak pak ne, bojí se v tom šeru a tichu. Nechtěl si však přiznat, že je jako ten ptáček, že se také bojí.

Hnul se po pravé pěšině a přišel do údolí, kde byla tma větší než u nich ve sklepě. Vrátil se a za chvíli došel prostřední cestičkou zase k tomu tmavému srázu lesa.

„Co pak tam nevede světlejší cesta“, zabručel nahlas, ale v tom dusném tichu dostal trochu strach z vlastního hlasu.

Po večerním nebi někdo škrkl sirkou a zablýsklo se. Pan vrchní kontrolor se nenápadně podíval po lese, kde že tu mají hromosvod. Nezbyvalo, než se vrátit na nádraží, a nebo dolů do tmy. Ostatně tma už byla i nahoře na pasece. V domečku na zastávce blikalo světélko, takhle to vypadalo, jak byli se ženou na Rose Marii, také tam svítily v domečku, jenom že tehdy byl v pohodlí a teď? — „Ach Bože, Praho, jak je v tobě bezpečno,“ vzdychl si a začal se prodírat větvemi. Přece musí přijít k domku.

Dvě hodiny utratil v tmavém lese jako šesták na pouti.

Šel bažinou a hned zas kopal do kamenů. Nebál se ani tak že zahyne hladem, jako spíše očekával smrt přepadením.

„Zabijou mne a kdo rozepíše poukázky, uzamčené v kanceláři ve stole“, projelo mu hlavou jako první strašná myšlenka.

„Prosím, a do takovýchto strašných míst zaveze matka své dítě. Co potom z toho kluka může být.“

Uvažoval tak dlouho, až narazil plným obličejem na kmen. V očích se mu jen zajískřilo a za chvíli zahřmělo. Hlídač u dráhy měl pravdu. Bouřka se blížila. Stromy se rozešuměly jako by byly ze surového hedvábi a pan vrchní kontrolor se dal do nenápadného cvalu. Z odřeného nosu cítil, jak mu teče krev, vzpomněl si na kluka, jak ho tenkrát na smíchovském nádraží spráskal.

„I co,“ zahekal v myšlenkách, „děti se trestat musí. Nejsem zlý člověk, Bože můj“ To slovo Bože už skoro vyslovoval a spěchal dál.

Vyšel z lesa. Vitr řáčil jako blázen, odestýlal po kraji, aby se bouřka mohla snést na zem. Mrakům z dálky kručelo v břiše. Pan vrchní kontrolor Tvaroh už vydal lesu aktovku i převlečník a les přece ne a ne se ztišit. Nevěděl, kam se hnout. Nebylo také pomýšlení na návrat na stanici, ačkoliv by byl rád. Některou chvíli byl přesvědčen, že teď už musí narazit na Prahu, nebo na Cheb, tak dlouho se mu zdálo, že už lesem chodí. Pak však ale zase poznával známá již místa, která ho ujišťovala, že je už delší dobu na jednom fleku.

Bouřka zafukala prvními kapkami na zem a les řekl dále. Začal liják a hrom bil zároveň s blesky, jako když jazz spustí „Halelujah“.

Pan vrchní kontrolor Tvaroh stál v plné průtrži mračen a voda stékala proudem už i po lese na mapě. — „Něco takového neprožil ani Remarque“, konejšil se až do svítání.

Ráno se dostal do nějaké hájovny, ale paní Tvarohová s dítětem tam nebydlela. To prý je víc jak tři hodiny cesty, do té hájovny u Hermanů. Co tam je ta paní z Prahy s tím zrzavým chlapečkem.

Pan vrchní kontrolor se dopoledne sušil a odpoledne šel s myslivcem lesem za rodinou. Oba dva byli k nepoznání, myslím les a pan vrchní kontrolor.

Les stál tiše a pokorně, ani nedupal, a pan vrchní kontrolor si zato vykračoval pyšně. Kouřil a hodně nahlas a spokojeně pronášel k panu lesnímu tak, aby to každá jedle slyšela: „Máte to tu krásný, moc se mi tu líbí.“ —

**beneda:
bývávalo**

*On, já a ty taky
už nehrajem si na vojáky —
Život je zlý;
kouzlo dřevěné šavličky,
hrůza špuntové flintičky
osiřely.*

*Bláhovost mládí zdobila lehce
mocí královskou sličného jezdce,
který z říši měl princeznu třeba —
Do dnů šedivé přítomnosti
vcházíme jako nevitani hosti
vděční za úsměv a krajíček chleba.*

*On, já a ty taky
už nehrajem si na vojáky. —
Život je zlý;
kouzlo dřevěné šavličky,
hrůza špuntové flintičky
osiřely.*

*Bláhovost mládí zdobila lehce
mocí královskou sličného jezdce,
který z říši měl princeznu třeba. —
Do dnů šedivé přítomnosti
vcházíme jako nevitani hosti
vděční za úsměv a krajíček chleba.*

*Barevná sklička šalby a klamu
život rovnala v nejširším rámu
dala i moc a bezelstný zpěv —
oči jsou zkaleny hrou existence,
rozlety zmařeny, zpěvy zní tence,
dusí je lítost a barví je hněv.*

*Dnes já, on a ty už taky
si nehrajeme na vojáky
s tupými meči:
zabití v o j á č c i pohádky dosnili,
chtíce života VOJÁKY stvořily
k bídě a k seči — — —*